

Хаёи

Ҳаёт ҷист?

Ҳаёт сайёҳатҳои зудгузарест дар вақт бо хоҳиши ба даст овардани саломатӣ, бойигарӣ ва хушбахтии ҳарчӣ бештар то дами фаро расидани марг.

Пас барои чӣ чизҳое ки мо ба онҳо шавқу рағбат дошта, дар охир онҳоро ба даст меорем, моро қонеъ намеkunанд?

Барои чӣ дар ҷамъияте ки ба мо имконияти ба муваффақиятҳо ва шукуфтаниҳо ноил шуданро медиҳад, ин қадар одамони зиёде ки танҳоӣ ва маъюсиро ҳис мекунанд, зиндагӣ мекунанд?

Гуфтан мумкин нест, ки ин саволҳо ба наздикӣ ба миён омадаанд.

Тақрибан ду ҳазор сол пеш ҳокими сарватманде ба назди Исои Масеҳ омад ва пурсид:

„Эй устоди некӯ! Чӣ кунам, ки вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?“ Исо ба вай гуфт: „Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. Аҳкомро медонӣ: зино наkun; қатл наkun; дуздӣ наkun; шаҳодати бардурӯғ наdeҳ; падару модаратро ҳурмат кун“. Вай гуфт: „Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам“. Исо инро шунида ба вай гуфт: „Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ ва дар

осмон чанде хоҳї ёфт; ва омада, Маро пайравї кун“. Лекин вай чун инро шунид, андїҳгин шуд, барои он ки бисёр сарватдор буд. Исо андїҳи вайро дида гуфт: „Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чї гуна душвир аст!“¹

Бойигарї — ҳалли мушкилиҳо нест. Одатан ин як қисми вай шуда метавонад. Ҳам барои худи мо, ҳам барои атрофиён.

¹ Луқо 18:18–24

Барои ҷӣ ман?

Ҳама мушкилиҳо доранд. Яке бисёртар, дигаре камтар дорад. Заминчунбӣ, садама, чангҳо ё ин ки мушкилиҳои дигари бештар шахсӣ, масалан, танҳояӣ, касалӣ ё гум кардани одами дӯстдошта. Азобҳоро онҳое ки ба онҳо ин азобҳо фуру мерезанд; бо душворӣ паси сар мекунад ва сабаби сар задани онҳоро фаҳмидан душвор аст. Бисёр вақт азобҳо аз ҳад зиёд беинсофона менамоянд.

Аз онҳо касе озод нест. Онҳо метавонанд бисёр ногаҳонӣ бошанд.

„Як мард, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти роҳзанон афтод, онҳо либосҳояшро кашиданд, ӯро захмдор карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ӯро дида, аз пешаш гузашта рафт. Ҳамчунин марде аз сибти Левӣ, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада, ӯро дид ва аз пешаш гузашта рафт. Аммо як шахси сомарӣ, ки аз роҳ мегузашт, ба ӯ дучор шуд ва аҳволи ӯро дида, дилаш сӯхт, ва наздик омада, ба захмҳои ӯ равған ва шароб рехту ҷароҳатбандӣ кард ва ӯро ба хари худ савор карда, ба меҳмонхонае овард ва ба ӯ ғамхорӣ намуд. Ва фардои он, пеш аз рафтаниш, ду динор бароварда, ба соҳиби меҳмонхона дод ва ба

вай гуфт: «Ба ин мард нигоҳубин бикун; ва агар аз ин зиёдтар харҷ кунӣ, ҳангоми баргаиштанам ба ту хоҳам дод»“.²

Хизматгорони динӣ аз одами ба ёрӣ мӯҳтоҷ канораҷӯӣ карданд. Ҷабрдида имдод металабад: „Наход касе ба ман кӯмак намекунад?“ Ва танҳо хориҷии манфур фавран ба ғамаи ӯ ҳамроҳ шуданро лозим донист.

Ҳатто Исои Масеҳ радкунӣ, гуруснагӣ ва дардро аз сари Худ гузаронд. Вай медонад, ки ба мо чиро аз сар гузарондан лозим меояд.

Ӯ изҳори ғамхорӣ мекунад.

² Луқо 10:30–35

Исои Масеҳ изҳори ғамхорӣ мекунад

ӯ барои беморон изҳори ғамхорӣ мекунад.

Як рӯзи шанбе ӯ занеро вохӯрд, ки дар муддати ҳаждаҳ сол маъюб буд.

*„Исо чун вайро дид, ӯро садо карда, гуфт: «Эй зан! Аз ранҷурии худ халос мешавӣ. Ва дастҳои Худо бар вай гузошт, вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд»“.*³

Вай барои мардудони ҷамъият — касалҳои маҳав ғамхорӣ мекунад. Ин одамонро ба онҳое ки имрӯз касалии спид доранд, монанд кардан мумкин аст.

„Як вақт ба Исо одами дорои касалии маҳав мурочиат кард. Исоро дида вай рӯй ба замин ниҳода, аз ӯ илтимос кард:

*«Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ». Исо дасти Худо дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Ва дарҳол маҳав аз вай нест шуд»“.*⁴

Исо ба беваҳо ва یتимон ғамхорӣ мекунад.

Дар наздикии шаҳри Ноин Исо мурдадафнқуниро дид. Бевазана писари ягонаи худро дафн мекард.

„Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт: «Гиря наkun». Ва наздик омада,

*тобутро ламс намуд; тобутбардорон бозистоданд ва
Ў гуфт: «Эй ҷавон! Ба ту мегӯям, бархез!» Мурда сар
бардошта, нишаст ва ба сухан даромад; ва Исо вайро
ба модараш супурд“.⁵*

Муҳаббат ва қуввати Худо нисбат ба марг пурзӯртар аст,
— бо як расидани Худ Исо ба одам зиндагии нав дод.

³ Луқо 13:12–13

⁴ Луқо 5:12–13

⁵ Луқо 7:11–15

Исо кист?

Исо на фақат Он аст, ки ғамро бартараф мекунад.

Аҷоиботи ҳайратовари Ё нишон медиҳанд, ки Ё на фақат одами хуб аст, балки бузургтар аст.

„Боре, вақте ки Ё дар ҷои хилвате дуо мекард ва шогирдонаш бо Ё буданд, Ё аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?» Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда, баъзеҳо мегӯянд, ки Илёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз анбиёи қадим эҳё шудааст». Ё аз онҳо пурсид: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус дар ҷавоб гуфт: «Масеҳи Худо».“⁶

Ҳеҷ кас Худоро монанди Ё Падари худ наномидааст:

„...Писар кист, ҳеҷ кас, ҷуз Падар, намедонад, ва Падар кист, ҳеҷ кас, ҷуз Писар, намедонад, ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад“.⁷

„Ман ва Падар як ҳастем“.⁸

„Ҳар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст;...“⁹

Пеш аз таваллуди Ё фаришта ба Марям, модари Ё, гуфт:

„Ва инак, ҳомила шуда, Писаре хоҳӣ зоид, ва Ёро Исо хоҳӣ номид; Ё бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ё хоҳад дод; ва Ё дар хонадони

*Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва Салтанати
ӯ интиҳо нахоҳад дошт“.*¹⁰

Пеш аз таваллуди ӯ ба чӯпонон гуфта шуда буд:

*„Имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда
таваллуд шуд, ки ӯ Масеҳи Худованд аст“.*¹¹

Аз рӯзи таваллуд Исо дар худ супориши муқаддаси аз
тарафи Худо супурдашуда дошт — наҷоти одамизод.

Баъдтар Яҳёи Таъмиддиҳанда эълон намуд.

*„...инак, Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад“.*¹²

⁶ Луқо 9:18–20

⁷ Луқо 10:22

⁸ Юҳанно 10:30

⁹ Юҳанно 14:9

¹⁰ Луқо 1:31–33

¹¹ Луқо 2:11

¹² Юҳанно 1:29

Барои чӣ ба мо Исо лозим аст?

Муносибати мо бо Исо ба зиндагии имрӯзаи мо ва ба зиндагии пас аз марги мо таъсир мерасонад.

Исо бо масали Худо дар бораи ин таъкид мекунад:

*„...Киштзори як марди сарватдор ҳосили фаровоне овард; ва дар дили худ фикр карда, гуфт: «Чӣ кунам? Модоме ки барои анбор кардани ҳосилоти худ ҷое надорам?!» Ва гуфт: «Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтараширо бино мекунам, ва дар он ҷо тамоми галладона ва тамоми дороии худро ҷамъ меоварам, ва ба ҷони худ мегӯям: «Эй ҷони ман! Дороии бисёре барои чандин сол дорӣ: фарогат кун, бихӯр, бинӯш ва димоғчоқӣ кун». Вале Худо ба вай гуфт: «Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунанд, пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?» Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо гун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад“.*¹³

*«...агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд».*¹⁴

Тавба кардан маънои дар дил, дар ақл ва дар рафтор дигаргун шуданро дорад. Мо бояд роҳи худро тарк карда, бо роҳи Худованд равем.

Исо гуфтааст:

*„Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба воситаи Ман“.*¹⁵

Бо масали дигари Худ Ӯ кӯшиш мекард нишон диҳад, ки чӣ қадар ӯ меҳоҳад, то ҳар яки мо бо Ӯ бошем.

„...кадом зан аст, ки даҳ дирҳам дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе дарнагиронад ва хонаро рӯфта, бо диққат ҷустуҷӯ накунад, то даме ки онро биёбад? Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоягони худро ҷег зада мегӯяд: «Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумишудаи худро ёфтам». «Ба шумо мегӯям, ки дар миёни фариштагони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад».“¹⁶

Исо медонист, ки одам фақат бо даҳолати Ӯ метавонад ҳаёти абадиро бо Худои комилу муқаддас бо ҳам бинад.

Мо ҳама гуноҳ мекунем. Ҳар яки мо „ман“-и худро боло мебардорад. Мо дар пеши Худо гуноҳкор ҳастем.

„Охир, дасти Худованд кӯтоҳ нест, ки наҷот надиҳад, ва гӯши Ӯ вазнин нест, ки нашунавад, Балки гуноҳҳои шумо дар миёни шумо ва Худои шумо ҷудой андохтааст, ва хатоҳои шумо рӯйи Ӯро аз шумо пӯшондааст, то ки нашнавад“.¹⁷

Натиҷаи гуноҳи мо ҷудошавии абадӣ аз Худо — марг мебошад.

„Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши файзи Худо — ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ“.¹⁸

¹³ Луқо 12:16–21

¹⁴ Луқо 13:3

¹⁵ Юҳанно 14:6

¹⁶ Луқо 15:8–10

¹⁷ Ишаъё 59:1–2

¹⁸ Румиён 6:23

Исо барои мо зон дод

Ҳалли масъала марги Худи Исо барои мо буд.

Ӯ барои тамоми гуноҳҳои мо ҷазоҳоро аз сар гузаронд.

„...Худо муҳаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҷангоме ки ҷанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд“.¹⁹

Исо бегуноҳ буд.

„Боз Пилотус ба онҳо сухан ронд, зеро ки мехост Исоро озод кунад. Лекин онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Ӯро маслӯб кун, маслӯб кун!» Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст? Ҳеҷ гуноҳи сазовори марг дар Ӯ наёфтам; пас, Ӯро ҷазо дода, озод мекунам». Вале онҳо бо фарёди баланд исрор намуда, талаб карданд, ки Ӯ маслӯб шавад; ва фарёди онҳо ва саркоҳинон голиб омад. Ва Пилотус қарор дод, ки аз рӯи талаби онҳо амал кунад, ва шахсоро, ки барои исён ва қатл дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд“.²⁰

Ӯро ба марги бераҳмона ва бадқасдона супурданд.

„...чун ба ҷое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ӯро ва он ҷинояткоронро, яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслӯб карданд“.²¹

Дар он лаҳза ягон кас аз иштироккунандагон ба Ў бовар намекард. Ба ғайр аз як маслубшудае ки ҳамроҳи Ў буд.

„Як аз қинояткорони маслубшуда Ўро дашином дода мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худо ро ва моро наҷот деҳ». Аммо дигаре, баръакс, вайро мазаммат намуда, гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай? Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки мукофоти амали худро гирифтаем; лекин Ў ҳеҷ бадӣ накардааст». Ва ба Исо гуфт: «Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!» Ва Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд».²²

Бо наздикшавии лаҳзаи марг бештар фаҳмо мешуд, ки чӣ рух дода истодааст.

„Тақрибан соати шашуми рӯз буд, ва тамоми замиро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт: офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад ду пора шуд. Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи Худо ба дасти Ту месупорам». Ва инро гуфта ҷон дод. Мирисад ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: „Ҳақиқатан ин одам одил буд“.²³

Танҳо баъди се рӯз одамон донистанд, ки Исо аз байни мурдагон эҳё шудааст.

„Дар рӯзи якшанбе, субҳидам, ғанутеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифа, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд; вале диданд, ки санг аз сари қабр ғалтонда шудааст ва чун дохил шуданд,

ҷасади Исои Худовандро наёфтанд. Дар сурате ки аз ин ҳодиса дар ҳайрат буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди ҷомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд. Ва дар ҳолате ки ба ҳарос афтада, сарҳои худро ба зер афканда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо зиндари дар миёни мурдаҳо ҷустуҷӯ мекунед? Ў дар ин ҷо нест: Ў эҳё шуд; ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ў, ҳангоме ки дар Ҷалил буд, сухан ронда, гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гунаҳкор таслим карда шавад, ва маслӯб гардад ва дар рӯзи сеюм эҳё шавад». Ва онҳо суханони ӯро ба ёд оварданд^{.24}

Дар давоми чил рӯзи баъдина Исо бо бисёрии шогирдонаш вохӯрӣ кард ва баъд ба назди Падар баргашт.

„Ва онҳоро берун оварда то Байт-Ҳинӣ бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод. Ва ҳангоме ки онҳоро баракат медод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон сууд кард. Ва онҳо ба Ў сазда намуда, бо шодии бузурге ба Ерусалим баргаштанд,...“^{.25}

Исо мурд, аз байни мурдагон эҳё шуд, ба осмон баргашт ва боз ба замин меояд. Ў ваъда дод:

„Ва ҳангоме ки биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед“^{.26}

¹⁹ Румиён 5:8

²⁰ Луқо 23:20–25

²¹ Луқо 23:33

²² Луқо 23:39–43

²³ Луқо 23:44–49

²⁴ Луқо 24:1–8

²⁵ Луқо 24:50–52

²⁶ Юҳанно 14:3

*Шумо ги гуна ҳаётро
бурда истодаед?*

Оё шумо дар зиндагии худ ба самти дуруст рафта истодаед?
Оё шумо мехоҳед муносибатҳои худро бо Худо ба тартиб
оред ва пайрави Исои Масеҳ шавед? Шумо метавонед худи
ҳозир сар кунед, се қадами зерин монда:

1. Иқрор шавед, ки шумо назди Худо ноҳақ ҳастед.

*„Зеро ки ҷинойтҳои мо пеши Ту бисёр шудааст, ва
хатоҳои мо ба муқобили мо шаҳодат медиҳад; зеро ки
ҷинойтҳои мо бо мост, ва гуноҳҳои худро медонем“.*²⁷

**2. Аз самими қалб ба Исо, Наҷотдиҳанда, ки Ӯ Худо
аст, имон оваред.**

*„...ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо
аҳли байти худ наҷот хоҳӣ ёфт“.*²⁸

Ба Исо бовар кардан чунин маъно дорад:

а) Ба Ӯ умед бастан.

*„Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал
намо, ва ба хиради худ такя накун“.*²⁹

б) Ба марҳамати Ӯ таслим шудан.

*„...агар касе хоҳад аз ақби Ман биёяд, бояд
ҳештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта,
Маро пайравӣ намояд“.*³⁰

в) Ба $\bar{U}$ итоат кардан.

„...ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломӣ Маро риоя хоҳад кард;...“³¹

3. Бо овози баланд Исоро Худованд эътироф кардан.

„Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст“.³²

Бақте ки шумо ин қадамхоро мемонед, Худо Падар Рӯҳи Муқаддаси Худо ба шумо медиҳад, то $\bar{U}$ сарчашмаи зиндагии нави шумо гардад ва шуморо дар нақши пайрави Исои Масеҳ мустаҳкам намуда, то абад бо шумо бимонад.

„...тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт;...“³³

Дар натиҷаи ин қадамҳо:

а) Шумо ҳаёти абадиро ба даст меоред.

„Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад;...“³⁴

б) Шумо иҷозати бемонеаро ба назди Худо ба воситаи дуо меёбед. Худи имрӯз бо $\bar{U}$ гуфтугӯ карданро сар кунед.

в) Каломӣ Худо — Китоби Муқаддас — сарчашмаи насихат, рӯҳбаландӣ ва раҳнамои шумо хоҳад шуд.

*„Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст, то ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад“.*³⁵

г) Шумо ба оилаи Худо, Калисо ворид мешавед. Шумо зарурияти мунтазам бо дигар масеҳиён вохӯри карданро ҳис мекунед, то аз якдигар ёд гиред ва боз якдигарро мустаҳкам ва дастгирӣ намоед.

*„Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд“.*³⁶

Ана чӣ хел ҳаётро Худо барои одам пешбинӣ намудааст. Худи Исо гуфта буд:

*„Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд“.*³⁷

²⁷ Ишаъё 59:12

²⁸ Аъмол 16:31

²⁹ Масалҳо 3:5

³⁰ Луқо 9:23

³¹ Юҳанно 14:23

³² Румиён 10:10

³³ Аъмол 2:38

³⁴ Юҳанно 3:36

³⁵ 2 Тимотиюс 3:16–17

³⁶ Аъмол 2:42

³⁷ Юҳанно 10:10